

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'

7 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1925

ΑΡΙΘ. 6

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Ἀριθ. Πρωτ. 217.

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἡμῖν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφε καὶ συλλειτουργῆ τῆς ἡμῶν Μαρτυρίας, Κύριε Χρυσόστομε, τὴν φίλην ἡμῖν σεβασμίαν Αὐτῆς Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Τάξις, ὡς γνωστόν, ἀνέκαθεν τοῖς Πατριαρχικοῖς θρόνοις ἔστιν, ὅπως κατὰ τὰς Πατριαρχικὰς λειτουργίας καὶ χοροστασίας ἐν τοῖς ἱεροῖς διπτύχοις μνημονεύονται εἰς ἐπήκοον ὀνομασίᾳ καὶ οἱ λοιποὶ Ἁγιοτάτοι Πατριάρχαι, εἰς ἐπιθεβαίωσιν κατὰ τὰς ἱεράς ταύτας μυσταγωγίας τῆς κανονικῆς πρὸς ἀλλήλους ἐνότητος καὶ κοινωνίας.

Πρὸς ταῖς Πατριαρχικὰς ὁμοῦς Ἐκκλησίας τὸ σῶμα τῆς Μιᾶς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπαρτίζουσι σήμερον καὶ ἄλλαι ἰσοτίμοι ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι, νεωτέρες μὲν τὸ πλεῖστον εἰς τὴν σειράν τῶν Αὐτοκεφάλων ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν κανονικῶς ἀναχθεῖσαι, κερτημέναι δ' ἅπαντα τὰ τοῦ αὐτοκεφάλου δικαιώματα τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς τιμῆς, οὗ ἕνεκα δίκαιον καὶ εὐλογον ἀναμφιβίστως παρίσταται, ὅπως καὶ τῶν προέδρων τῶν ἐκκλησιῶν τούτων τὰ ὀνόματα ἐκφωνῶνται ὁμοίως ἐν τοῖς ἱεροῖς διπτύχοις σὺν τοῖς ὀνόμασι τῶν Πατριαρχῶν καὶ ὅπως ἐν γένει τὸ ἐν τοῖς διπτύχοις μνημόσυνον καθορισθῆ σήμερον οὕτως, ὥστε κατὰ τὰς λειτουργίας καὶ χοροστασίας τῶν τε Πατριαρχῶν καὶ τῶν Προέδρων τῶν αὐτοκεφάλων ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν πανταχοῦ ἐκφωνῶνται ἐν τοῖς διπτύχοις τὰ ὀνόματα πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν προκαθημένων, καὶ δὴ πρῶτον μὲν τῶν Πατριαρχῶν, ἔπειτα δὲ τῶν Προέδρων τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν, κατὰ τὴν σειράν τῆς ἀρχαιότητος ἐκάστης τῶν Πατριαρχῶν καὶ τῶν ἄλλων Αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, κρίγουσα ὅτι ἐπεβάλλετο, ἵνα ἐπέλθῃ ἡ προσήκουσα διόρθωσις, εἰσήγαγεν ἡδὴ τὸ μνημόσυνον ὀνομασίᾳ ἐν τοῖς ἱεροῖς διπτύχοις κατὰ τὰς Πατριαρχικὰς λειτουργίας καὶ χοροστασίας

πρὸς τοῖς Πατριάρχεις καὶ πάντων τῶν λοιπῶν Προέδρων τῶν ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Ποιεῖται δὲ περὶ τούτου ἀσμένως ἀνακοίνωσιν πρὸς γνώσιν καὶ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, πεποιθὺτα, ὅτι καὶ αὐταὶ ἐπίσης ὁμοθυμῶς ἀποδέξονται καὶ ἐφαρμόσουσι τὴν δικαίαν καὶ εὐλογον ταύτην τάξιν, εἰς ἔκφρασιν τοῦ χάριτι θεοῦ συνδέοντος τὰς ἀδελφὰς Ἐκκλησίας δεσμοῦ τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἀγάπης.

Ἐπὶ τῇ πεποιθῆσει ταύτῃ ἀσμένως ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὴν ὑμετέραν γερασμίαν Μακαριότητα τὴν παροῦσαν ἀδελφικὴν ἡμῶν ἐπιτολήν.

Περιπτυσσόμενοι δὲ καὶ αὐθις Αὐτὴν ἐν Κυρίῳ, διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης.

(αἰϞ' ε' Ἰανουαρίου ιε')

Τῆς ὑμετέρας γερασμίας Μακαριότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ο ΚΩΝ|ΠΟΛΕΩΣ ΚΩΝ|ΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἀριθ. πρωτ. 197.

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἡμῖν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφε καὶ συλλειτουργῆ τῆς ἡμῶν Μαρτυρίας, Κύριε Χρυσόστομε, τὴν φίλην ἡμῖν σεβασμίαν Αὐτῆς Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἄσμενοι προαγομέμεθα, ἐξ ἀποφάσεως καὶ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, ἐκφράσαι πρὸς τὴν ὑμετέραν περισπούδαστον Μακαριότητα τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας ἐφ' αἷς διὰ τῆς ἐπιστολῆς Αὐτῆς εὐηρεσθήθη πέμψαι ἡμῖν τιμίας, ἐξ ὀνόματος καὶ τῆς ὅλης αὐτῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, ἀδελφικαῖς προσηρῆσαι καὶ εὐχαῖς ἐπὶ ταῖς διαγενομέναις ἀγίαις τῆς εὐσεβείας ἡμῶν ἐφορταῖς.

Ἐν ἀγάπῃ δὲ καὶ ἡμεῖς τὸν ἐξῆρτον ἀποδιδόντες διὰ τῆς ἐπιστολῆς ἡμῶν ταύτης ἀσπασμόν καὶ τὰ κράτιστα Αὐτῇ καὶ τῇ ὅλῃ αὐτῆς Ἁγίᾳ Ἐκκλησίᾳ, πλουσίαν τε τὴν ἀνωθεν εὐλογίαν τῷ εὐσεβεῖ λαῷ καὶ τῷ κράτει ἀντευχόμενοι, διατελοῦμεν.

(αἰϞ' ε' Ἰανουαρίου κβ')

Τῆς ὑμετέρας γερασμίας Μακαριότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ο ΚΩΝ|ΠΟΛΕΩΣ ΚΩΝ|ΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΑ ΚΡΟΥΣΜΑΤΑ

Τὸ αἶσθημα τῆς ἀπολύτου ἀσφαλείας ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τῶν κινδύνων τοῦ προπαγαγόμενου κομμουνισμοῦ ᾤθησε τοὺς ἀρμοδίους νὰ ἐπιδείξωσι τόσον συγκαταβατικὴν ἀνοχὴν πρὸς τὰ διάφορα κομμουνιστικὰ ἐν τῇ χώρᾳ στοιχεῖα, ὥστε σήμερον νὰ εὐρισκόμεθα πρὸ κρουσμάτων, τὰ ὁποῖα θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχον προληφθῆ δι' ὧν ὑπάρχουσι μέσων. Τὸν τόπον τοῦτον κατοικοῦσιν ἑκατομμύρια ὅλα πολιτῶν ἀπαρτιζόντων κοινωνίαν μὲ κοινὰ τὰ θρησκευτικὰ καὶ ἠθικὰ καὶ πατριωτικὰ ἰδεώδη, πρέπει δὲ νὰ ὁμολογηθῆ, ὅτι τὸ νὰ ἐπιτρέπεται κατὰ τόσον μακρόθυμον ἀνοχὴν οὐ μόνον νὰ περιυβρίζωνται ταῦτα, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιχειρῆται ἀπόπειρα ἀνατροπῆς τῶν πάντων ὑπὸ ἀσημάντου τινὸς ὀμάδος, κηρυκτικῆς ἐαυτὴν ἀλληλέγγυον πρὸς τοὺς ἀλλαχοῦ ὀργιάζοντας κομμουνιστάς, ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τοῦ ἐπιτρεπομένου. Ἀλλὰ τὴν ἀσχημοσύνην ταύτην τῶν παραφρόνων κομμουνιστῶν καθιστᾷ ἔτι εἰδεχθεστέραν ἡ ἀσύστολος καὶ αὐθαδεσιᾶτη καταπάτησις τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ὁσίων ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους καθ' ἡμέρας ἀκριβῶς ἐγείρεται τοῦτο ὡς εἰς ἄνθρωπος ἐναντίον τοῦ γείτονος κράτους, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ γνωστοῦ πρᾶξιμοπῆματος ἐπλήρωσεν εἰς τὰ καιρὰ τὰ θρησκευτικὰ αἰσθήματα σύμπαντος τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους. Διὰ τοῦτο ἡ τοιαύτη χυδαία συμπεριφορὰ τῶν ὀλίγων κομμουνιστῶν τῶν Τρικάλων προκαλεῖ μείζονα καὶ ζωηρότερον τὸν ἀποτροπιασμόν παντὸς Ἑλληνος.

Εἶνε εἰς τὸ ἔπακρον θλιβερόν, ὅτι εὐρίσκονται Ἑλληνες πρόθυμοι νὰ καταστῶσι μίσθαρνα ξένων προπαγανδῶν τοῦ Κοινωνισμοῦ, ἐν γνώσει ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ φέρωσι καὶ ἐν Ἑλλάδι τοὺς καρπούς, τοὺς ὁποίους φαίνονται δρέποντες ἀλλαχοῦ οἱ περίφημοι σύντροφοί των. Ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶνε χώρα ἐργατικὴ, δηλαδὴ καὶ κοιτὶς καὶ τροφὸς προλεταριάτου· πάντες σχεδὸν οἱ Ἑλληνες ἀποτελοῦσι πληθυσμὸν ἀσυνκόν, καὶ αὐτοὶ οἱ ἐργάται. Ἡ ἰδιοκτησία εἶνε ἡ βίσις, ὁ σκοπὸς καὶ τὸ ὄνειρον τοῦ Ἑλληνος, ὀλίγοι δ' εἶνε οἱ ἄνευ ἰδιοκτητικῆς γῆς ἀγρόται ἐνταῦθα. Ἀφοῦ δ' ἐν Ρωσίᾳ, ὅπου ὁ πληθυσμὸς τῆς χώρας εἶνε κατὰ τὰ ὀκτώ δέκατα ἀγρόται, οὐ μόνον δὲν ἐρριζοβόλησεν ἀκόμη ὁ κομμουνισμὸς μετὰ ὀκταετῆ ἀμείλικτον ἐπιβολὴν καὶ ἔμμονον φανατικὴν προσπάθειαν, συνοδευομένη ἀπὸ τὰ τρομοκρατικώτερα τῶν μέτρων τῶν κορυφαίων τοῦ Ρωσικοῦ κομμουνισμοῦ, κατὰ πᾶσαν λογικὴν θὰ βλαστήσῃ καὶ θὰ καρποφορήσῃ παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ

ἀγροτικῷ πληθυσμῷ, ὅσους ζῆ ὑπὸ ἀσυγκρίτως καλλιτέρας ἢ ὁ Ρῶσος ἀγρότης συνθήκας; Ματαιοπονοῦσιν ἐπομένως οἱ ἐν Ἑλλάδι προαγωγοὶ τοῦ κομμουνισμοῦ, τὸ μόνον δ' ἀποτέλεσμα τῆς δρασείας των θὰ εἶνε ἐκάστοτε μερικὰ θύματα ἀφελῶν ἀνθρώπων, τόσον ἐπιπολαίως θυσιαζόντων τοὺς ἑαυτοὺς των καθ' ἣν στιγμήν οἱ ὑποκινηταὶ των θεῶνται τὰ πτώματά των ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς.

Τὰ ἀρησιόθησκα καὶ ἀρησιπάτριδα ταῦτα στοιχεῖα, τῶν ὁποίων ὁ βαθμὸς τοῦ φανατισμοῦ εἶνε κατ' εὐθείαν ἀνάλογος πρὸς τὸ καταβαλλόμενον εἰς τὴν παλάμην των ἔξωθεν χρεῖμα καὶ πρὸς τὴν προσωπικὴν των ἀσφάλειαν ὅταν οἱ ἔξαπατώμενοι θυσιαζῶνται, τὰ στοιχεῖα, λέγομεν, ταῦτα, εἶνε ἀνεπίδεκτα σωφρονισμοῦ, εἰ μὴ μόνον διὰ τῆς πέδης. Ἡ προσοχὴ κυρίως δεόν νὰ στραφῆ πρὸς τοὺς ἀφελεῖς, οἱ ὁποῖοι καθίστανται ὄργανά των, καὶ πρὸς τὴν σώφρονα τάξιν τῶν ἐργατῶν, ἧτις ἀποστρυγεῖ μὲν τὴν κομμουνιστικὴν ἰδεολογίαν καὶ τὰς μεθόδους τῆς ἐπιβολῆς της, ἔχει ὅμως ἀνάγκην στηριξέως καὶ ἐνισχύσεως ἀπέναντι τοῦ ἔξω καὶ φανταστικοῦ δελεήσματος, τὸ ὁποῖον τοῖς ἐπιδεικνύουσι, προκλητικῶς, οἱ κομμουνισταί. Πρὸ παντὸς δεόν νὰ ληφθῆ ἡ προσήκουσα πρόνοια περὶ τῶν καθ' οἷονδῆποτε τρόπων ἀτυχησάντων πολεμιστῶν, εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ὁποίων εὐκόλως ὑποτρέφεται τὸ μῖσος καὶ ἡ ἐκδικησις κατὰ πατρίδος, ἧτις ἠγγόνησεν αὐτοὺς τὴν ἐπαύριον τῆς εἰρήνης.

Ἡ ἄστρογγος αὐτῶν ὑπὸ τῆς πολιτείας ἐγκατάλειψις καὶ ἡ ἀδιαφορία πρὸς τὴν τύχην των παρασκευάζει ἔδαφος πρόσφορον εἰς καλλιέργειαν τῶν κομμουνιστικῶν μικροβίων, ἡ εὐλαχία δὲ καὶ ἡ δικαιοσύνη ἀπαιτεῖ νὰ ὁμολογηθῆ ἡ ἀνάγκη τῆς πατρικῆς ὑπὲρ αὐτῶν προείας τοῦ κράτους καὶ τῆς κοινωνίας.

G. Π.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗ ΚΑΙ ΠΡΩΤΑΚΟΥΣΤΑ

α

Ἄνθρωποι ἀξιωματικοὶ καὶ πάσης πίστεως ἄξιοι, σγόντες τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπισκεφθῶσι τὴν Ρωσίαν τῶν Σοβιέτ καὶ γενόμενοι ἀτόπται καὶ ἀτήκοοι τῶν ἐν αὐτῇ πραττομένων καὶ λεγομένων ὑπὸ τὸ νέον πολιτικῆς, ἀφηγηθῶσι πράγματα, τὰ ὁποῖα εὐδενὸς λαοῦ ἢ ἱστορίας οὐδέποτε ἐνεφάνισεν. Ἀφήνομεν κατὰ μέρος τὰς ἄλλας λεπτομερείας, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τοὺς στήμας τοῦ ὄψασματος τῆς ὑπὸ τοῦς Μπολσεβίκους ζωῆς ἑκατοντάδος καὶ ἡμισείας ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Τὰ πάντα σχεδὸν συνδέονται μὲ τὸν τρόπον καὶ τὴν φρικτὴν, τὴν ὀδύνην καὶ τὸν θάνατον. Ἐκείνο, τὸ ὁποῖον πνίγει τὸν ἀκρατὴν περισσότερο ἀπὸ ὅλας τὰς ἐκείθεν ἐντυπώσεις, εἶνε ὁ τρόπος τῆς ἀνατροφῆς τῆς νέας γενεᾶς.

Ἐμολογουμένως ὁ Μπολσεβισμὸς, ὡς οὐδέποτε καὶ

ἄν ἐνέσκηψεν εἰς τὴν ἀχανῆ ἐκείνην χώραν ὡς ἀκατάσχετος λαίλαψ, μὲ τὴν τυφλὴν καὶ ἀμείλικτον δύναμιν ἀγρίου φυσικοῦ στοιχείου ἀνατρέπουσα, ἐκρίζουσα καὶ παρασούρουσα τὰ πάντα, διὰ τὴν στρώσιν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων, τῶν συντριμμάτων καὶ τῶν ναυαγίων τοῦ καταλοθέντος πολιτισμοῦ τὸν παραδείσειον τοῦ Κομμουνισμοῦ λειμῶνα, εἶρε καὶ εὐρίσκει ἀντίδρασαν ἀπὸ μέρους τοῦ παρελθόντος, πολὺς δὲ καιρὸς θὰ παρέλθῃ ἀκόμῃ, κατὰ τὸν ὅποιον θὰ συμπνίγῃ πᾶσαν ἀντίθετον ἐκδήλωσιν διὰ τῆς τρομερᾶς ὀργανώσεως τῆς Διοικήσεως τῆς Ἀσφαλείας τοῦ Κράτους. Τὴν ἀντίδρασιν ταύτην ὁ Μπολσεβισμὸς διενεθῆθη σοφῶς νὰ περιορίσῃ εἰς τὰ ὅρια τῆς σημερινῆς γενεᾶς, διὰ τῆς προσηκούσης ἐν τῇ μπολσεβικῇ ἰδεολογίᾳ διαπαιδαγωγήσεως τοῦ παιδικοῦ κόσμου.

Οἱ σπουδαιότεροι ἐξ ἑσῶν. ἐναντίον τῶν ὁποίων ἐστρεφε τὸ παιδαγωγικόν του σύστημα ὁ ρωσικὸς κομμουνισμὸς, εἶνε τὸ κεφάλαιον, ὁ πλοῦτος, ἡ πατρίς, καὶ ἡ θρησκεία, καί, κατ' ἀκολουθίαν, καὶ ἡ ἠθικὴ. Κατὰ τὰς ἐν τὰς χιλιάδες ἐριθροχιτώνων καὶ γυμνοπόδων παιδῶν περιφερόμενα ὀμαδὸν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, ἄδουν ἄγρια παιδικά, ἀπολήγοντα εἰς τὴν ἐπιφθόν «Κάτω ὁ πόλεμος», «κάτω ὁ Θεός», «κάτω ἡ ἐντροπή»!

Τὸ μῖσος πρὸς τὸ κεφάλαιον τὸ καταλαμβάνομεν. Τὸ κεφάλαιον, ἀνάλητον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐγωῖστικόν, ἄπληστον καὶ ἀναίσθητον, συνήθως ἐκμεταλλεῖται τὸν ἰδρώτα τοῦ ἐργάτου διὰ τὴν ὑπερπαχυνθῆναι τὸ ἴδιον, πολλαπλασιαζόμενον εἰς θάρος του. Δὲν λαμβάνει ὅψιν, ὅτι ὁ ἐργάτης εἶνε συνεργάτης δῆλ. κατὰ μέγα μέρος—διὰ τὴν μὴ εἶπω κατὰ τὸ ἦμισυ—συντελεστής τῆς ἀξίσεως τοῦ κεφαλαίου. Ἀδιαφορεῖ ὅτι ὁ ἐργάτης εἶνε τοῦλάχιστον ἄνθρωπος, ἔχων τὰ αὐτὰ δικαιώματα ἐπὶ τῆς χαρᾶς τῆς ζωῆς, ἐπὶ τῆς ὑγείας, τῆς εὐημερίας τῆς ἀτομικῆς καὶ τῆς οἰκογενειακῆς, ἐπὶ τῆς περὶ τῶν τέκνων του φροντίδος, ἐπὶ τῆς ἀναπαύσεως καὶ τῆς ἀναφυχῆς, τῆς ἀπαραιτήτου καὶ εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν εἶνε, κατὰ ταῦτα, παράδοξον, ὅτι τὴν καρδίαν τοῦ ἐργάτου δάκνει ὑπουργὸν τὸ κατ' ἀρχάς, φανερόν ἔπειτα καὶ ἀπειλητικὸν κατὰ τοῦ τοιοῦτου κεφαλαίου μῖσος, τὸ ὅποιον τόσον συχνὰς ἔχομεν ἀφορμὰς γὰρ βλέπωμεν ἐκδηλούμενον κατὰ τοὺς τελευταίους τοῦτους χρόνους. Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀκατανόητον ὅπως τὸ κατὰ τοῦ ἀσπλάγχχνου καὶ ἀναλήτου κεφαλαίου μῖσος τῶν ἐργατῶν.

Ἄλλὰ τὸ αὐτὸ δύνανται τις νὰ εἴπῃ καὶ προκειμένου περὶ τοῦ πλοῦτου. Οἱ περισσότεροι πλοῦτοι δὲν κάμνουν καλὴν τοῦ πλοῦτου τῶν χρήσιν. Ὁμοιάζουν ἢ πρὸς τὸν πλοῦτον τῆς περὶ τοῦ πλοῦτου καὶ τοῦ Λιζάρου παραβολῆς, ὁ ὅποιος, ἐνδιδοσκόμενος πορφύραν καὶ βύσσον καὶ μετὰ τῶν φίλων του εὐφραϊνόμενος εἰς μεγαλοπρεπῆ δεικνὰ μὲ ἐδέσματα πολυτελεῖ, οὐδεμίαν ἔτιδεν

προσοχὴν εἰς τὴν πείναν καὶ τὴν ἀθλιότητα τοῦ πτωχοῦ, ὁ ὅποιος ἔκειτο ἐλκεῖνος εἰς τοῦ μεγάρου του τὰς μαρμαρίνας βαθμίδας ἢ πρὸς τὸν ἄλλον ἐκεῖνον εὐαγγελικὸν ἄφρονα πλοῦσιον, ὅστις, περιελθὼν εἰς μεγάλην στενωχωρίαν ἐκ τῆς αἰφνιδίας εὐφορίας τῶν κτημάτων του, ἐξ ἀπληστίας ἀπεφάσισε νὰ ἀνοικοδομήσῃ εὐρυτέρας τὰς ἀποθήκας του διὰ τὴν ζήσιν τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του πλέων εἰς ὠκεανὸν ἀπολαύσεως· «φάγε, πίε, εὐφραίνου». Οἱ τοιοῦτοι καὶ οἱ παρεμφερεῖς πλοῦτοι, ἐκλαμβάνοντες ἐκ τοῦ ὡς ἀποκλειστικοῦ ἰδιοκτητίας τῶν ὀλικῶν ἀγαθῶν, ἰνάλητοι, σκληροὶ καὶ ἀπάνθρωποι, οὐδεμίαν προσοχὴν ἀξιοῦν τὴν περὶ αὐτοῦ ἐνδειαν, δυσοιχίαν καὶ ὀδύνην. Καὶ ἡ τᾶς τῶν πτωχῶν, διὰ τὸν χορτασμόν τῶν ὁποίων καὶ τὰ φοχρία τῶν τραπεζῶν τῶν πλοῦσιων θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπαρκέσουν, εὐλόγως ἐξεγείρεται διὰ τὸν ἐγωῖσμόν καὶ τὴν ἀσπλαγχίαν των. Κάτω λοιπὸν ὁ πλοῦτος, ὁ ὅποιος διαφθείρει τοὺς ἀνθρώπους εἰς τοιοῦτον βαθμόν, καὶ κάμνει νὰ πάσχουν ἢ ἀπειρία τῶν ἀπόρων καὶ ἐνδεῶν.

Ἡ δὲ πατρίς; Διὰ τί «κάτω καὶ ἡ πατρίς»; Ἡ πατρίς δὲν εἶνε ἡ «ἐνεγκαμένη» καὶ ἡ ἐκθρέψασα, δὲν ἔδωκεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μας τὸ πρῶτον τοῦ ἡλίου φῶς, δὲν μᾶς ἐχάρισε τὴν φύσιν καὶ τὰ ἀγαθὰ τῆς, δὲν μᾶς συνέδεσε μὲ τόσας παραδόσεις καὶ τόσους θεσμοὺς μὲ τὴν κοινωνίαν τῆς, δὲν μᾶς διατρέφει ἀκόμῃ καὶ δὲν μᾶς συνέδεσε πρὸς τὸ ἔδαφός τῆς, πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς, πρὸς τὰ ἰδχνικά τῆς, πρὸς τὸ μέλλον καὶ πρὸς τὸ πνεῦμά τῆς κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ μᾶς εἶνε προσφιλέστατος καὶ ὁ καπνὸς μιᾶς καπνοδόχου τοῦ χωρίου μας ὅταν εἰς αὐτὴν μετ' ἀπουσίαν παλινστοῦμεν; Τί ἱερώτερον καὶ γλοκότερον τῆς πατρίδος, ὅπου ἀναπαύονται τὰ ὅσα τῶν προγόνων μας καὶ ἀπὸ τὴν παιδικὴν μας ἡλικίαν συνεδέθησαν μεθ' ἡμῶν καὶ αὐτὰ τὰ λιθάρια τοῦ ἔδαφους τῆς; Πόσοι μετὰ μακρὰν ἀποδημίαν ἐπιστρέφοντες, μόλις πατήσουν τὸ πατριὸν ἔδαφος, δὲν πίπτουν χυμαί πρηνεῖς διὰ τὴν κολλήσασθαι τὰ χεῖλη των ἐπὶ τοῦ χῶματος τῆς πατρίδος γῆς! Πῶς λοιπὸν «κάτω ἡ πατρίς»;

Γ. Π.

ΟΜΙΛΗΤΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ

"Ο Ἄσωτος Υἱός.

Κυρ. Λουκ. ΙΖ'.—15 Φεβρουαρίου

«Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός. Πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱός σου» (Λουκ. 15, 19).

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.—Δὲν ὑπάρχει, ἴσως, ἐν τοῖς ἱερῆς Εὐαγγελίοις σκηνῇ δραματικωτέρα καὶ συγκινητικωτέρα τῆς ἐπιστροφῆς ἐνὸς υἱοῦ ἄσωτου εἰς τὰς πατρικὰς ἀγκάλας. Κατὰ πατρικὴν παρὰχώρησιν ἀφῆθεις εἰς τῆς ἡλικίας αὐτοῦ τὰς ὀμὰς κατέπεσε πτωχὸς τοιαύτην, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν γνωρίζει τὸν ἑαυτὸν του. . . «οὐκέτι εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱός σου» εἰς στιγμὴν τινα βλέπομεν αὐτὸν πίπτοντα εἰς

τοῦ; πόδας τοῦ πατρὸς του καὶ ἀναβοῶντα τὸ «*ἤμαρτον*»! — Ἡ μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία προαναφανήσασα διὰ τῆς παραβολῆς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου τῆς μετανοίας καὶ ταπεινοφροσύνης τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ἀνάγκην, διὰ βεβαιοῖ ἡμᾶς διὰ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἀσώτου περὶ τῆς ἀπεράντου εὐσπλαγγνίας τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς, εἰκόμου νὰ δεχθῆ καὶ τὸν ἔσχατον τῶν ἁμαρτωλῶν ἐπιστρέφοντα εἰς Αὐτόν. — Ὁ δὲ Ἀσώτος Υἱὸς εἶναι τύπος, τῷ ὄντι, ἁμαρτωλοῦ. ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ. — Α'. Ἐν τῇ ἀποπλανήσει του. Β'. Ἐν τῇ ἐπιστροφῇ του.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. — Ἐν τῇ ἀποπλανήσει του. (Λουκ. 15. 11—16).

1. — *Αἰσθάνεται βάρος τὴν πατρικὴν κηδεμονίαν*: καταλαμβάνει αὐτὸν ὁ πυρετὸς τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ χειροαφετήσεως καὶ φεύγει μακρὰν τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας, ἵνα ὑπάρχη ἀπολύτως παραδεδωμένος εἰς τὰς ἐπιθυμίας αὐτοῦ. — *Αὕτη εἶναι καὶ τῆς ἁμαρτίας ἡ ἀρχή*: βάρος αἱ ἐντολαὶ τοῦ Θεοῦ· βάρος αἱ ἐντολαὶ τῆς Ἐκκλησίας· βάρος αὐτῆ ἢ ἰδέα τοῦ Θεοῦ... Πόθεν λοιπὸν πληθύνει τὸ κακὸν εἰς τὸ κόσμον;

2. — *Μαραίνεται εἰς παντὸς εἴδους κατάχρησιν καὶ παραλυσίαν*: Ἀπομακρυνθεὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ εἶναι παύσιον τῶν παθῶν του... Ὡ! πόσαι παρουσίαι διασκορπίζονται καὶ διασκορπίζονται εἰς τῆς ἀσωτίας τοὺς βωμοὺς! Πόσα κάλλη ἐμαράνθησαν! Πόσαι τιμαὶ ἐθυσιάσθησαν καὶ πόσα καὶ πόσα κακὰ ἀνεπανόρθωτα εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν σωρεύονται καὶ ἐσωρεύθησαν;...

3. — Ἄλλ' ἰδοὺ τοιοῦτων παραφορῶν τὸ κατάντημα· ὁ ἀσώτος βυθίζεται εἰς ἀθλιότητα ἀβυσσον· 1. — Οὐδεμίαν σκέψιν ἰδεώδους καλοῦ, εὐγενοῦς: τοῦτο ὑπονοεῖ ὁ *ἰσχυρὸς λιμὸς*... 2. — Ἀπόγονοις: ποῦ καταντᾷ! Νὰ βόσκη χίλους καὶ νὰ τρέφῃται μὲ ξυλοκέρατα! Βεβαίως αὕτη εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ ἁμαρτωλοῦ ὅστις: *ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆμεν, ἀλλὰ παρασυμβλήθη τοῖς κτήνεσι καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς*...

Ὡ! νὰ ἦτο δυνατόν νὰ σκεπτόμεθα καθ' ὅραν ποῦ ἐξωθοῦμεν τὸν ἑαυτὸν μας διακόπτοντες τὰς σχέσεις μας μετὰ τοῦ Θεοῦ! Πόσα; ἀθλιότητος θὰ ἀπεφεύγομεν;

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ. — Ἐν τῇ ἐπιστροφῇ του. (Λουκ. 15. 17—32).

1. — *Αἰφνιδία ἀφύπνις*: ὁ νοῦς ἀνανήθει· αὐτὸς ὁ ἴδιος συγκινεῖται... ἀνανήσεις! Ἄς μὴ παρίδωμεν ὅτι αὕτη ὀφείλεται εἰς τὴν δυστυχίαν του... Τὴ δύναται νὰ ὠρλήσῃσιν ἡμᾶς τὰ δυστυχήματα;

2. — *Ἀπόφραξις καὶ ἐκτέλειξις ἐπανόδου εἰς τὰς πατρικὰς ἀγκάλας*: .. θέλησις τὸ πᾶν!

3. — *Ἡ χαρμόσυτος τελετὴ ἐπὶ τῇ ἐπιστροφῇ*: Τοιαύτη *χαρὰ γίνεται ἐν οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῶν μετανοοῦντι*· Ὁ Θεὸς εἶναι πάντοτε ὁ Πατὴρ ἡμῶν, ὁ εὐσπλαγγνος, ὁ οἰκτιρμον...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ. — Ἡ ἱστορία τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ δὲν ἐξηγεῖ εἰς ἡμᾶς πόθεν ἢ δι' ἅτις τῆς προώρου χειροαφετήσεως τῆς νεότητος; Καὶ δὲν πείθει περὶ τοῦ βαρᾶθρου, εἰς ὃ ἐξωθοῦσι τὰ τέκνα τῶν γονεῖς ἀμε-

λεῖς καὶ ὀφθαλμοὶ ἢ συγκатаβατικὸι ἀπέναντι τῶν παρεκτροπῶν τῶν τέκνων τῶν; Τὸ γεγονός τῆς σωτηρίας τοῦ Ἀσώτου ἐπιστρέφοντος εἰς τὸν πατέρα πρόπει ἀναμφισβητήτως νὰ ἄρῃ πᾶσαν δειλίαν καὶ ἀπόγνωσιν πρὸς ἐπιστροφήν παντὸς μακρὰν τοῦ Θεοῦ ζῶντος· ἀλλ' ἄς μὴ λησμονώμεν, ὅτι εἶναι ἀπείρως προτιμότερον νὰ προλαμβάνωμεν τὰ ἁμαρτήματα παρὰ νὰ θεραπεύωμεν αὐτά... Ἡ ἱστορία τοῦ Ἀσώτου ἂ; ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν ἡμῶν καὶ πρὸς τὰ ὄρφανά: στερούμενα ταῦτα πατρικῆς προστασίας, εἰς πόσους κινδύνους εἶναι ἐκτεθειμένα; Μακάριοι τῶν ὄρφανῶν οἱ σωτήρες..

E. I. K.

ΕΚΘΕΣΙΣ

τοῦ παρὰ τῇ Μητροπόλει Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Ἱεροκλήρουκ· Ἀρχιμ. Πολυκάρπου Κοντοκοπίδου ἐπὶ τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς καταστάσεως τῆς πίστεως. — (Ἔτος 1924). —

Αἱ κατὰ τὸ ληξεν ἔτος 1924 ἐντυπώσεις μου ἐπὶ τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς καταστάσεως τοῦ λαοῦ τῶν δύο ἐπαρχιῶν Θηβῶν καὶ Λεβαδείας, εἰς ἃς ἔχω ταχθῆ ὡς κή-υξ τοῦ θεοῦ Λόγου καὶ τῶν σωτηριωδῶν τοῦ Εὐαγγελίου ἀρχῶν, συνοψίζονται ἐν τοῖς ἐξῆς καὶ ἐν συνεχείᾳ πάντοτε πρὸς τὰς προηγουμένας μου ἐκθέσεις.

Ἐχων ὑπ' ὄψιν τοὺς λόγους, εὖ; ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ ἔτους 1923 διεξ-δικῶς ἀνέφερον ὡς πρὸς τὴν παρατηρούμενην ἀσθενεστάτην ἀπόδοσιν τοῦ συναισθήματος τοῦ θρησκευτικοῦ εἰς χριστιανικὸν καὶ ἠθικὸν βίον παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ λαῷ, ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ ὁποῦ ἀναμφιβόλως βαθείας ἔχει τὰς ρίζας τὸ συναίσθημα τοῦτο, καὶ οἱ ὁποῖοι λόγοι συνεψίζονται α) εἰς τὸν ἐλάχιστον ἀριθμὸν τῶν Ἱεροκλήρων τοῦ Κράτους ἐν τῇ ἀντιπαραβολῇ πρὸς τὴν ὑπερβαλλόντως μεγάλην περιφέρειαν, εἰς ἣν τάσσονται, ὅπως καλλιεργήσῃσιν τὸν πνευματικὸν τοῦ Κυρίου ἀμπελῶνα, (τινὰς τούτων ἔχουσι δικαιοδοσίαν καὶ ἐπὶ τεσσάρων ὁλοκλήρων ἐπαρχιῶν μὲ πολυανθρώπους πόλε ς) β) εἰς τὴν κατὰ τὸ πλεῖστον ἀμάθειαν καὶ πολλάκις πλήρη ἄγνοιαν καὶ αὐτῶν τῶν στοιχειωδεστάτων τῆς ἡμετέρας θρησκείας καὶ τῆς κατὰ Χριστὸν ἠθικῆς ζητημάτων τοῦ ἐφημεριακοῦ ἡμῶν κλήρου, τοῦ θρησκευτικοῦ ἔθλα δὴ ἐκείνου ἀντιπροσώπου, ὅστις ἔρχεται εἰς ἀφῆσιν καὶ καθημερινὴν ἐπαφὴν μετὰ τῶν πιστῶν, καὶ γ) εἰς τὴν ἑλλείψιν ἐπαρκῶν καὶ καταλλήλων πνευματικῶν Πατέρων συγκεντρούμετων ἐν ἑαυτοῖς πρὸς τῇ ἔσω καὶ τῇ ἔξωθεν παιδείᾳ καὶ τῆς πείρας τὴν πολυτιμον συνδρομὴν καὶ τοῦ ἑλληθοῦς ψυχολόγου τὴν ἰκανότητά ἵνα εὖ; ἔπιτευχθῆ ἡ εὐεργετικωτάτη ἐπίδρασις τοῦ μυστηρίου τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως ἐπὶ τὴν ψυχὴν τοῦ χριστιανοῦ, ἔχων ὑπ' ὄψιν λέγω, τοὺς λόγους τούτους ἐπιπροστίθημαι ἤθη καὶ τὰ ἐξῆς:

Εἰς τῶν σπουδαιοτάτων λόγων, ἔνεκεν τῶν ὁποῶν τὸ μὲν

θησκευτικὸν συναίσθημα ἀτονεῖ, καθεῦδον τρόπον τινά, ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ χριστιανοῦ, ἢ δὲ σημερινὴ ἠθικὴ ἐκλυσις ἐφθασεν εἰς βαθμὸν δυστυχῶς μεγάλου, τῆς ὁποίας δὲν ἔχει μείνη ἀμέτοχος καὶ ὁ χωρικός μας πληθυσμός, εἶναι ἀναμφιλέκτως ὁ ἄρτι λήξας μακροχρόνιος καὶ πλήρης φρικαλεοτήτων καὶ ἀγριότητων παγκόσμιος πόλεμος ἐπενεγκῶν τὸ μὲν τὴν ἠθικὴν ἐξαγρίωσιν τοῦ ἀνθρώπου ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν, ἣν ἀπεργάζεται ὁ Χριστιανισμὸς ἡμέρωσιν τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ δὲ καλλιεργήτας ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ τὸ μικρόδιον τῆς αἰσχροκερδείας καὶ τῆς πλεονεξίας, διὰ τῆς φεβερᾶς οἰκουμεινικῆς κρίσεως, τὴν ὁποίαν ἐπέφερον.

Οὕτως, ὡς πρὸς τὸ πρῶτον, δύναται τις λίαν εὐκόλως ν' ἀντιληφθῆ, ὅτι ἡ συγκίνησις, ἡ εὐπάθεια, ἡ λύπη, ἡ συμπάθεια, αἱ ὁποῖαι κατελάμβανον τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν κατὰ τὴν προπολεμικὴν ἐποχὴν καὶ διὰ τὰς παραμικροτέρους συμφορὰς καὶ θλίψεις, τὰς γενομένας εἰς τοὺς ὁμοίους ἡμῶν τώρα τὴν μεταπολεμικὴν περίοδον ὄχι μόνον εἰς τὰς ὁμοίας περιστάσεις δὲν παρατηροῦνται, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ δεινότατα πλήγματα τῆς δυστυχίας καὶ τῆς θλίψεως ἐπὶ τὸν πλησίον, σπανιώτατα ἀναλαμβάνουσιν, ἀλλὰ [καὶ τότε λίαν ἐξηθενημένοι. Εὐνόητον δ' ἤδη ἀποβαίνει, ὅτι ἡ οὕτω δημιουργουμένη κατάστασις, ἐνῶ ἀφ' ἑνὸς ὑποθάλλει τὴν ἀποκλεισμένην στροφὴν τοῦ ἀτόμου πρὸς ἐαυτό, τὸν ἐγωϊσμὸν καὶ τὴν φιλαυτίαν, ἥμισα ἀφ' ἑτέρου συντελεῖ, εἰς τὴν αὐξήσειν καὶ καλλιέργειαν τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς φιλαδελφίας, τοῦ ὑπὲρ τοῦ πλησίον ἐνδιαφέροντος καὶ τῶν πολλαπλῶν ἐν τῷ πρακτικῷ βίῳ ἀποτελεσμάτων τῆς εἰλικρινοῦς Χριστιανικῆς ἀγάπης.

Ὡς πρὸς δὲ τὸ δεύτερον παρατηροῦμεν, ὅτι τὸ οἰκονομικὸν ἀδιέξοδον, εἰς τὸ ὁποῖον περιήγαγε τοὺς λαοὺς ὁ λήξας σκληρὸς πόλεμος, συνετέλεσεν, ὥστε τὸ ἄτομον νὰ ἐντείνῃ ὅλας αὐτοῦ τὰς διανοητικὰς καὶ ὑλικὰς δυνάμεις, νὰ ἐφαρμώσῃ ὅλα τὰ μέσα, ἀδιαφοροῦν ἂν ταῦτα θὰ ᾧσιν νόμιμα ἢ παράνομα, δίκαια ἢ ἀδίκαια, θεμιτὰ ἢ ἀθέμιτα, ἠθικὰ ἢ ἀνῆθικα, ὅπως ἀποκτήσῃ περισσότερα καὶ ἐξασφαλίσῃ τὸ ζῆν. Ἡ χορῆσις ὅμως τῶν τοιούτων μέσων τί ἄλλο θεβαίως δύναται νὰ ἔχη ὡς ἐπακολούθημα εἰμὴ τὴν εὐχερῆ καὶ ταχίστην ἀνάπτυξιν μεταξὺ τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ δόλου, τοῦ ψεύδους καὶ τῆς κλοπῆς, τῆς ψευδορκίας καὶ τῆς ἐπιτορκίας, τῆς ἀσπλαγγνίας καὶ τῆς σκληρότητος; Πόθεν ἄλλοθεν ἢ ἐντεῦθεν ἢ ἀπαισιᾶ αἰσχροκέρδεια, ἣτις οὐδεμιᾶς Ἑλληνικῆς γωνίας τὴν θύραν εὐρίσκει κεκλεισμένην; Ἄλλ' ἐπὶ πᾶσιν τούτοις ἡ τοιαύτη σπουδὴ εἰς τὴν πλέον κατορθύσασιν νὰ ὑπερπλεονίσῃ εἰς πλείστα τῶν ἀτόμων τὰ ὑλικὰ ἀγαθὰ, συνεπέφερον καὶ τὴν ἐκλυσιν τῶν ἠθῶν, οὕτως ὥστε ἡ ἀνηθικότης καὶ ἡ ἀκολασία, ἣτις ἄλλοτε εἰς πλείστα τῆς Ἑλλάδος μέρη ἦτο ἄγνωστος παντελῶς, σήμερον ἐν ταῖς πόλεσιν ἰδίᾳ νὰ ἀποτελῇ τὸ ἀπαράιτητον γνῶρισμα τοῦ συγχρονισμένου πρὸς τὸ σημερινόν

περιβάλλον τοῦ ἀνθρώπου. Ὅτι δ' ἀνθρώπος ἐν μέσῳ τῶν ἀνωτέρω κακιῶν καὶ τῶν ἔξεων ζῶν θεωρεῖ συμφέρον ὅπως ἀποπνίξῃ τῆς συνειδήσεως τὴν ἐλέγχουσαν φωνὴν καὶ διακρατῇ κοιμώμενον τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα τὸ ὑπενθυμίζον τὰς πολλαπλᾶς τοῦ χριστιανοῦ ὑποχρεώσεις, μόλις εἶναι καὶ ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΑΡΧΙΜ. ΠΟΥΛΚΑΡΗΟΣ ΚΟΝΤΟΚΟΠΙΔΗΣ

Ἱεροκήρυξ Βοιωτίας

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΝΕΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου π. ἔ. ἡ ἐνταῦθα Χ. Α. Ν. ἀρξασμένη τῆς συστηματικῆς μεταξὺ τῶν φοιτητῶν μας δράσεώς της, ἐπρωτοστάτησεν εἰς τὴν σύστασιν φοιτητικῆς ἐργανώσεως ἀποτελούσης τμήμα τοῦ ὅλου ὀργανισμοῦ τῆς Χ. Α. Ν. Τῆς ὀργανώσεως ταύτης, ἐφορευομένης μὲν ὑπὸ ἐπιτροπῆς ἐκ Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, διοικουμένης δὲ ὑπὸ φοιτητικοῦ Συμβουλίου, σκοπὸς ἐτέθη ἡ «δημιουργία ἰσχυρᾶς χριστιανοπρεποῦς φοιτητικῆς κοινωνίας, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ προετοιμάζωνται οἱ ἡγέται τῆς αὔριον ἐν ἐπιγνώσει τῶν μεγάλων των εὐθυνῶν ἀπέναντι τῆς Πατρὸς καὶ τῆς Ἀνθρωπότητος». Κατὰ τὸ διαρρυθσάν τριμηνον διάστημα τῆς λειτουργίας τῆς ἐν λόγῳ ὀργανώσεως, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ θρησκευτικῶν καὶ ἠθικοκοινωνικῶν διαλέξεων καὶ μαθημάτων, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τῆς ἐμπράκτου ἐξασκήσεως τῶν μελῶν εἰς τὴν ἐν γένει κοινωνικῇ δράσει, ἐπεδιώχθη ἡ ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ αὐτῆς, καθ' ἃς ἔχομεν εἰδικὰς καὶ ἐξηκριωμένας πληροφορίας. Οὕτω φοιτηταὶ τῆς Θεολογίας, μέλη τοῦ φοιτητικοῦ τμήματος τῆς Χ. Α. Ν. διδάσκουσιν ἤδη εἰς προσφυγικὸς συνοικισμοὺς τῆ ἀδεία τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς φοιτηταὶ ἄλλοι διαφόρων Σχολῶν διδάσκουσιν Ἑλληνικὰ εἰς Ἀρμενόπαιδας τῶν προσφυγικῶν συνοικισμῶν Φιξ καὶ Καισαριανῆς καὶ ἄλλα μαθήματα εἰς ἐργαζομένους ἑλληνόπαιδας τῶν προσφυγικῶν συνοικισμῶν Βύρωνος καὶ Καισαριανῆς, ἐν ᾧ ἄλλοι συνάδελφοι των ἐργάζονται ψυχαγωγικῶς μεταξὺ τῶν παιδῶν διαφόρων ἀσύλων τῆς πρωτεύουσος. Ἐπὶ πλέον εἰ φοιτηταὶ τῆς Χ. Α. Ν. ἐτέθησαν εἰς πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν πρὸς πλείστας ξένας φοιτητικὰς Χριστιανικὰς ὀργανώσεις καὶ τὴν Παγκόσμιον ἑμοσπονδίαν τῶν Χριστιανῶν φοιτητῶν.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§§ Ὁ «Ριζοσπάστης», κομμουνιστικὴ ἑφημερὶς ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενη, δημοσιεύσας ἐν τινι τῶν τελευταίων του φύλλων ἐν ἔγγραφον τοῦ τέως Προέδρου τῆς ὑπὸ τοῦ Εὐδόκιμον Ἱερᾶς Ρωσικῆς Συνόδου πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, προκαλεῖ μετὰ θριαμβευτικῆς αὐταρσεκείας ἐπὶ τῇ ἀνακαλύψει, νὰ διαφρεύσῃ τὸν Ριζοσπάτην ἐν σχέσει μὲ τὴν γνησιότητα τοῦ ἔγγράφου. Μάταιοι καὶ γελοιοὶ ἀλαλαγμοί. Διότι πολὺ πρὶν ἢ παραδώσουν οἱ μπολσεβικοὶ κύκλοι τὸ ἔγγραφον τοῦτο εἰς τὸν ὁμόφρονα Ριζοσπάστην, ἢ «Ἐκκλησίαν» τὸ εἶχε δημοσιεύσει. Καὶ βεβαίως εἶνε γνήσιον τὸ ἔγγραφον. Ἄλλοι ἐν αὐτῷ πρὸς τὴν Μπολσεβικίαν ὕμνοι καὶ ἡ σχετικὴ καταναγκαστικὴ φρασεολογία τοῦ ἀργηγοῦ τῆς ἐν λόγῳ ἐκκλησιαστικῆς μερίδος πρὸς τὴν προστατεύουσαν καὶ ὀπλιζούσαν αὐτὴν κατὰ τοῦ ἀνεπιθυμητοῦ Πατριάρχου Τύχωνος Σοβιετικὴν ἀρχὴν μόνον τοὺς περὶ τὸν «Ριζοσπάστην» ἠδύνατο νὰ καταπλήξουν, ἀπὸ τοῦτο δὲ καὶ μόνον προδίδονται πόσῃ πάσχουν ἀγνοίαν τῶν ἐν Ρωσίᾳ πραγμάτων, ἢ, ἂν τὸ γνωρίζουν, πόσον ἐν γνώσει ἀπατοῦν ὅσους θέλουν νὰ ἐμπλέξουν εἰς τὰ δίκτυά των.

§§ Μία ἀγγλικὴ μετάφρασις τῆς Παλ. Διαθήκης ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ Ἀγγλοῦ θεολόγου, Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Γλασκώβης Δζέϊμς Μόφφατ γενομένη ἐπὶ τὸ ρεαλιστικώτερον καὶ τὸ λαϊκώτερον, κατετάραξε τοὺς κύκλους ὅχι μόνον τοὺς θεολογικοὺς, ἀλλὰ καὶ τοὺς «θύραθεν», καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν Ἀμερικῇ. Ὁ δημοσιεύσας τὴν μετάφρασιν ἐκδοτικὸς οἶκος ἔσπευzen ἐν τοῖς Προλεγόμενοις νὰ τὴν χαρακτηρίσῃ ὡς «γλαφυρὰν καὶ ἀξιόλογον παρὰ τὴν ἐπὶ τὸ ἐλευθεριώτερον μετάφρασιν χωρίων τινῶν, μέλλουσαν νὰ προκαλέσῃ ζωηρὰς συζητήσεις μετὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κύκλων». Καὶ αἱ συζητήσεις πράγματι ἤρχισαν, ἀποδοκιμαστικαὶ ὅμως καὶ ἐπικριτικαὶ πανταχόθεν, χαρακτηριστικῶς δ' οἱ «Times» τοῦ Λονδίνου ἀνέγραψαν, ὅτι ὁ μεταφραστὴς «θελήσας νὰ καταστήσῃ τὴν Ἀγ. Γραφὴν προσιτὴν εἰς τὸν λαόν, τὴν ἔκαμεν ὀλιγώτερον ἀρεστήν».

Εἶνε περιττόν, νομίζομεν, νὰ ἐξαγάγωμεν τὰ συμπεράσματα ἡμεῖς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

— Προὔταθῃ ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου ἢ κατὰ νόμον αὔξῃσις τοῦ μισθοῦ πάντων τῶν ὑπ' αὐτοῦ μισθοδοτουμένων, παρεπέμθη δὲ ἡ πρότασις διὰ τοῦ Ὑπουργείου ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πρὸς τὸ Γεν. Λογιστήριον.

— Αἱ ἐπὶ τοῦ Καταστατικῆς Νόμου καὶ τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Ἐκκλησίας τρεῖς Ἐπιτροπείαι, ὡς ἐτροποποιήθησαν διὰ τοῦ τελευταίου ἀπὸ 23 Ἰανουαρίου 1925 Διατάγματος, συνήλθον εἰς ἐπανειλημμένας συνεδριάσεις καὶ ἐπελήφθησαν τοῦ ἔργου αὐτῶν. Ὁ Σ.β. Μητροπολίτης Κορινθίας ὑπέβαλε τὴν παραίτησιν αὐτοῦ, ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ κ. Α. Ἀλιβιζάτος. Οἱ Σεβ. Μητροπολίται Θεσσαλονίκης καὶ Ἰωαννίνων δὲν προσῆλθον.

— Ὁ ἀείμνητος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Γερμανὸς Καλλιγᾶς, μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ κτισμάτων, φκοδύμησεν, ὡς γνωστόν, παρὰ τῷ «Γουδί» μεγαλοπρεπὲς κτίριον, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς ἱεροδιδασκαλεῖον. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἐπρόφθασε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν ἱερὸν αὐτοῦ καὶ μέγαν σκοπόν, τὸ δὲ κτίριον ἐγκαταληφθὲν ἐπετάχθη διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ στρατεύματος, κατὰ τοὺς τελευταίους πολέμους, καὶ εἶτα μετεποιήθη εἰς σχολεῖον χωροφυλακῆς. Ἡ Ἐκκλησία πολλάκις ἐζήτησε τὴν ἀπόδοσιν αὐτοῦ καὶ πολλάκις παρὰ τῶν κατὰ καιροὺς Κυβερνήσεων ἔλαβεν ὑποσχέσεις ὅτι ἢ θὰ ἀπεδίδοτο ἢ ἱερατικὴ σχολή, ἢ θὰ παρείχετο ἀνάλογος καὶ ἀνταξίαι χρηματικὴ ἀποζημίωσις, ὅπως ἀνεγερθῆ ἕτερον κτίριον διὰ τοὺς σκοποὺς τῆς Ἐκκλησίας. Δυστυχῶς οὐδετέρα τῶν ὑποσχέσεων τούτων μέχρι τοῦδε ἐξεπληρώθη, παρὰ τὴν ἐσχάτως πάλιν ὑποβληθεῖσαν αἴτησιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἐπέγρουσαν ἀνάγκην τοῦ εἰρημένου ἱεροδιδασκαλεῖου, ὁ Μ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, δι' ἔγγράφου αὐτοῦ πρὸς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν ἀπὸ 22 Ἰανουαρίου, θερμὴν ὑπέβαλε παράκλησιν ὅπως ἀποδοθῆ τὸ κτίριον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς ἣν καὶ ἀνήκει. Ἰδίως κατὰ τὰς παρούσας περιστάσεις, λέγει ἐν τῷ ἔγγραφῳ αὐτοῦ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ τοῦτο οὐ μόνον ὡς Ἱερατικὴ Σχολή, ἀλλὰ καὶ ὡς ὀρφανοτροφεῖον, διότι ἔχει μὲν καὶ συντηρεῖ ἡ Ἐκκλησία ὀρφανοτροφεῖον ἐν Βουλιαγμένῃ, ἀλλ' ἔνεκα ἐλλείψεως χώρου, μόλις εἰατὸν ὀρφανὰ ἠδυνήθημεν ἄχρῃ ὥρας νὰ περιλάβωμεν ἐν αὐτῷ. Παρουσιάζονται δὲ καθ' ἑκάστην πλείσται ἀπανταχόθεν τῆς Ἑλλάδος αἰτήσεις, αἱ ἀδυνατοῦμεν νὰ δεχθῶμεν. Ἐὰν ἡ Κυ-

βέρνησις ἀποδώσῃ ἡμῖν τὴν Γερμανεῖον Σχολήν, θὰ δυνηθῶμεν νὰ περιλάβωμεν τοῦλάχιστον, διὰ τῆς ἐν αὐτῇ ἐγκαθιδρύσεως δευτέρου ὄρφανοτροφείου, 500 ὄρφανά, νὰ περιθάλψωμεν καὶ μορφώσωμεν αὐτά, ὅπως ἐξ αὐτῶν ἀναδαιχθῶσιν ἐθνικοὶ ἐργάται καὶ ἀπόστολοι τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τῆς ἀποδόσεως τῆς Γερμανεῖου Σχολῆς, οὐ μόνον ἔργον δικαιοσύνης θὰ ἐπιτελέσῃ ἡ Κυβέρνησις, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν θὰ ὠφελήσῃ ἀπορίδουσα εἰς ἐπιτέλειαν τῶν ἱερῶν αὐτῆς καὶ ὑψηλῶν ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας σκοπῶν».

— Ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐξεδόθη Ἐγκύκλιος ἐρμηνευτικὴ πρὸς τὰ Μητροπολιτικὰ Συμβούλια διαλαμβάνουσα τὰ ἐξῆς : «Τὰ τῆς μισθοδοσίας τῶν ἐφημερίων σαφῶς καὶ ὀριστικῶς κανονίζονται ἐν τῷ 80 ἄρθρῳ τοῦ Νομοθετικοῦ τούτου Διατάγματος. Ἐν δὲ τῷ 82 ἀναγράφεται, ὅτι ἡ μισθοδοσία αὕτη καταβάλλεται παρὰ τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου ἐν χρόνῳ, κανονισθησομένη διὰ Διατάγματος. Εὐνόητον ἐντεῦθεν τυγχάνει, ὅτι μὴ κανονισθέντος εἰσέτι τοῦ χρόνου τούτου, τῆς ἐκ τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου καταβολῆς τοῦ μισθοῦ τῶν ἐφημερίων, θὰ ἰσχύσῃ ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς πληρωμῆς τοῦ μισθοῦ τῶν ἐφημερίων ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ (3596) νόμου (ἐπαναληφθέντος καὶ ἐν νόμῳ 2677), ἥτοι ὁ κανονισμὸς τούτου ἀναλόγως μὲν τῶν πόρων τοῦ ναοῦ, τιθεμένου ὁμοῦ πλέον ἀνωτάτου ὄριου οὐχὶ τοῦ παλαιοῦ τοιοῦτου, ἀλλὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐν ἰσχύϊ Νόμοθ. Διατάγματος ὀρισμένου, καθ' ὅσον μετὰ τὴν ἔκδοσιν τούτου κατηγορήθη ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως τὸ ὑπὸ τοῦ προηγουμένου νόμου ὀριζόμενον ἀνώτατον ὄριον. Ὅπως δηλονότι τὰ πρῶτα ἀνώτατα ὄρια τοῦ 100—200 καὶ 150 δραχμῶν τοῦ 21 ἄρθρου τοῦ 3396 νόμου ἠῤῥῆθησαν εἰς 200—500 150—400 καὶ 75—290 διὰ τοῦ 21 ἄρθρου τοῦ τροποποιηθέντος ἀνωτέρω νόμου διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2677 νόμου τῆς προηγουμένης Ἐθνοσυνελεύσεως, τοιοῦτοτρόπως ἀπλούστατα διὰ τοῦ ἐν ἰσχύϊ Νομοθετ. Διατάγματος τίθενται νέα ὄρια κατὰ τὰς διαφόρους διαβαθμίσεις τῶν ἐφημερίων. Κατὰ ταῦτα αἱ μὲν Ἐνοριακαὶ Ἐπιτροπαί, πληρῶνουςαι τοὺς μισθοὺς τῶν ἐφημερίων μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ ὑπὸ τοῦ 52 ἄρθρου προβλεπομένου Διατάγματος, εἶνε ὑπαχρεωμέναι νὰ προσδιορίζωσι τούτους κατὰ τοὺς πόρους μὲν τῶν ἱερῶν ναῶν, μὲ ἀνώτατον δὲ ὄριον τὸ νέον καθοριζόμενον τοιοῦτον. Τὰ δὲ Μητροπολιτικὰ Συμβούλια λαμβάνοντα ὑπ' ὄψιν, ἀφ' ἑνὸς μὲν, ὅτι ἐπέχουσι θέσιν προϊσταμένης ἀρχῆς ἀπέναντι τῶν Ἐνοριακῶν ἐπιτροπειῶν, ἀφ' ἑτέρου

δὲ τὰς παρούσας δυσκόλους βιοτικὰς ἀνάγκας καὶ περιστάσεις καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν τάσιν τοῦ Νομοθετικοῦ τούτου Διατάγματος, ὅπερ ἐδημοσιεύθη πρωτίστως πρὸς οἰκονομικὴν ἀνακούφισιν τῶν ἐφημερίων, δέον οὐδέποτε μὲν νὰ περικόπτωσι τὰς προτεινομένας ὑπὸ τῶν Ἐνοριακῶν Ἐπιτροπειῶν μισθοδοσίας, ν' ἀξάνωσι δὲ ταύτας, κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα, ὡσάκις τυχὸν παρατηρεῖται πλημμελής ἢ καὶ ἀτελής τούτων προσδιορισμὸς ὑπὸ τῶν Ἐνοριακῶν Ἐπιτροπειῶν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δέον νὰ κατανοηθῇ, ὅτι ἡ πρωτίστη ὑποχρέωσις τοῦ ἐνοριακοῦ ναοῦ εἶνε ἡ πρὸς τὸν Ἐφημέριον ἢ τοὺς Ἐφημερίους αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦτο πᾶσα μέριμνα δέον νὰ καταβληθῇ πρὸς ἀνάλογον προσαρμογὴν τῆς μισθοδοσίας τῶν ἐφημερίων πρὸς τοὺς πόρους τοῦ Ναοῦ».

— Τὸ Ἐκκλ. Ταμεῖον Ἐλεημοσυνῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πατρῶν ἀριθμοῦν βίον ἐξ μόλις μηνῶν καὶ διοικούμενον παρὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν Ἀντωνίου καὶ ἑννέα ἐνοριακῶν Ἐπιτρόπων— ἑνὸς ἐξ ἐκάστης ἐνορίας τῆς πόλεως—διὰ συστηματικῆς κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν Χριστουγέννων ἐνεργείας του ἐπέτυχε τὴν εἴσπραξιν δραχμῶν 61.000 ἐξ ὧν διένειμεν ἐγκαίρως εἰς τοὺς ἀπόρους τῆς πόλεως τὰ ἐξῆς ποσά, κατ' ἐνορίας. 1) Ἀγίου Ἀνδρέου δρ. 1500. 2) Ἀγ. Γερασίμου δρχ. 2400. 3) Παντανάσσης δρ. 1800. 4) Ἀγ. Νικολάου δρ. 4800. 5) Εὐαγγελισμοῦ δρ. 900. 6) Ἀγ. Διονυσίου δρχ. 3000. 7) Παντοκράτορος δρ. 4200. 8) Ἀγ. Δημητρίου 4800. 9) Ἀγ. Τριάδος 2400. 10) Ἀγ. Παρασκευῆς δρ. 1320. 11) Ἀγ. Ἀλεξιοτίσεως δρ. 2400. Ἐν ὄλῳ δρ. 29520. Πλὴν τούτων διένειμε καὶ ἕτερα ποσά ἐκ δρ. 1000.

NEA BIBLIA

Παναγιώτου Ι. Μπρατσιώτου Ὑφηγητοῦ τῆς Ἐρμηνείας τῆς Κ. Δ., Αἱ παραβολαὶ τοῦ Κυρίου καὶ ἡ νεωτέρα Κριτικὴ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ Α' τόμου τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐπετηρίδος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς). Ἐν Ἀθήναις 1924.—Ἐν τῷ νέῳ του τούτῳ ἔργῳ ὁ σ. ἐκθέτων τὰς ἀποδείξεις τῆς νεωτέρας Κριτικῆς πρὸς ἀμφισβήτησιν τῆς αὐθεντίας, τῆς γνησιότητος καὶ τῆς πρωτοτυπίας τῶν παραβολῶν τοῦ Κυρίου, ἀναιρεῖ αὐτάς. Ἰδίᾳ δὲ τὰς τοῦ κορυφαίου τῶν κριτικῶν Jülicher, ἀναπτύσσων τὴν φύσιν καὶ τὸν σκοπὸν τῶν παραβολῶν. Εἶνε εὐνόητον τὸ ὑπὸ τῆς συγγραφῆς προκαλούμενον ἐνδιαφέρον, διότι αἱ παραβολαὶ τοῦ Κυρίου ἀποτελοῦσιν ἐν τῶν δημωδιστῶν καὶ ὠραιοτάτων μερῶν τῆς Κ. Διαθήκης.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Μοναστηριακὸν Συμβούλιον τῆς ἐν Καλαυρίᾳ Ἱερᾶς Μονῆς Ζωοδόχου πηγῆς διακηρύττει ὅτι συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. (6041) τῆς 12 Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1924 διαταγῆς τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου. Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν Δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως πλατεῖα δρύσεως κτήματος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μονῆς Ζωοδόχου πηγῆς κατὰ τὰ γνωστὰ αὐτοῦ ὄρια καὶ συγγραφῆς ὄρων ὡς ἀντίγραφα κατατεθῆσονται ἐν τε τῷ Γραφεῖῳ κοινότητος Πόρου καὶ τῆς Μονῆς. Ἡ Δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Πόρῳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν Δημοπρασιῶν κατὰ τὴν 22-αν Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἀρξομένης τῆ 10 π.μ. ὧρα καὶ ληγούσης τὴν δωδεκάτην τῆς μεσημέριας, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Καλαυρίας Νικολάου Λάμψα ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἢ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ. Πρώτη προσφορά ὀρίζεται ποσὸν δρ. (3000). Οἱ ἐνεργηθησόμενοι ὀφείλουσι νὰ παρουσιάσωσι κατὰ τὴν δημοπρασίαν Γραμμάτιον παρακαταθήκης Δημοσίου ταμείου (5000) Δρχ. χρηματικὴν ἐγγύησιν, καὶ νὰ παραστήσῃ καὶ ἀξιοχρεῶν ἐγγυητὴν ἄλλως εἶνε ἀπαράδεκτος εἰς τὸν διαγωνισμόν. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ζωοδόχου πηγῆς τῆ 15 Ἰανουαρίου 1925. Το Ἡγουμενοσυμβούλιον Χριστόφορος Π. Ἀνδρεαδάκος. Χαράλαμπος Μπίρταχας Ἱερ)χος.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Καλαυρίᾳ Ἱερᾶς Μονῆς Ζωοδ. Πηγῆς. Διακηρύττει ὅτι: Συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. (6428) τῆς 22 Νοεμβρίου 1924 διαταγῆς τοῦ Σεβ. Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Γεν. Ἐκκλ. ταμείου. Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὸ εἰς θέσιν Γαλατᾶ τῆς περιφερείας τέως δήμου Τροιζήνος κείμενον κτῆμα (Ποργίσκος μετὰ μιᾶς οἰκίας τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μονῆς Ζωοδ. Πηγῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Πόρῳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν Δημοπρασιῶν κατὰ τὴν 15 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἀρξομένης τῆ 10 ὧρα π. μ. καὶ ληγούσης τὴν δωδεκάτην τῆς μεσημέριας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Καλαυρίας Νικολάου Λάμψα ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ ἐνὸς μέλλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἢ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Μητροπολίτου Ὑδρας καὶ Σπετσῶν. Πρώτη προσφορά ὀρίζεται ποσὸν Δρχ. (2500). Οἱ διαγωνισθησόμενοι ὀφείλουσι νὰ καταθέσωσι εἰς δημοσίον ταμεῖον, διὰ γραμματίου παρακαταθήκης τὸ δωδεκατημόριον τῆς πρώτης προσφοράς ἐκ δρχ. 300 καὶ διὰ χρηματικὴν ἐγγύησιν, ἕτερον γραμμάτιον παρακαταθήκης ἐκ δρχ. (1000) τῶν δύο τούτων παραδιδόμενον κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Δημοπρασίας εἰς τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον ἀντίγραφα ὄρων ὑποχρέωσις κατατίθενται ἐν τε τῷ γραφεῖῳ κοινότητος Πόρου καὶ Γαλατᾶ καὶ τοῦ γραφείου τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ζωοδ. Πηγῆς τῆ 4ῃ Ἰανουαρίου 1925. Το Ἡγουμενοσυμβούλιον Χριστόφορος Π. Ἀνδρεαδάκος. Χαράλαμπος Μπίρταχας Ἱερ)χος Νικόδημος Πετράκης Ἱερ)χος.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Αἰγίνης «ἢ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου Χρυσολεοντίσσης, δυνάμει διαταγῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου ἐκτιθήσιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν ἐκποίησιν 85 ἐρίφιων καὶ 50 ἀμῶν, ὡς καὶ τὸ πραχθησόμενον γάλα τῶν αἰγοπροβάτων τῆς ἐφετεινῆς ἐποδείας τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν τῇ πόλει Αἰγίνης καὶ ἐξῶτι τοῦ καφενείου τοῦ Χρ. Α. Καραγιάννη, συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 8ην Φεβρουαρίου 1925, ἡμέραν Κυριακὴν, ὧραν 10—12 π. μ. ἐ. ἔ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Αἰγίνης Στυλιανῶν Ζωγράφου. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Χρυσολεοντίσσης τῆ 23 Ἰανουαρίου 1925. Δωρύντιος Μακαρίκος Ἀρχ. Γερβάκιος Μαρκιανόπουλος Νικηφόρος Μπίλιας Μοναχός.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Δομβραίνῃ Ἱερᾶς Μονῆς Μακαριωτίσσης διακηρύττει ὅτι ἐκτιθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησεως οἱ κάτωθι ἀγροὶ τῆς, κείμενοι ἐν τῇ περιφερείᾳ Κακοσίου τοῦ τέως Δήμου Ἡόθης καὶ ἐπονομαζόνται:

1 Βρωμοχώραρον	στρέμ. 12	πρώτη προσφ. δρ. 6,000
2 Σέστα Λῦκο		
καὶ Καραμουτζί	> 50	> > > 10,000
3 Βίθυθι	> 25	> > > 2,500
4 Ἐπάνω Κιάφα	> 20	> > > 10,000
5 Κάτω Κιάφα	> 4	> > > 1,600
6 Λούτσα	> 8	> > > 3,200
7 Μάρμυρα	> 8	> > > 4,200
8 Μεσανὴ Κιάφα	> 6	> > > 2,400
9 Μεσανὸ Σέος	> 15	> > > 3,750
10 Μεγάλο ἀμπέλι	> 15	> > > 3,750
11 Πανωμαντζο	> 13	> > > 3,900
12 Βρωμοχώραρον	> 8	> > > 4,000

Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Δομβραίνῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 15ην Φεβρουαρίου 1925 ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἡόθης Ἡρ. Ἀγοραστοπούλου, παρισταμένων καὶ ἀντιπροσώπων τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ Μητροπολίτου Θηῶν καὶ Λεβαδείας. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λαβῶσι γνώσιν τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 6 ἐ. ἔ. τῆς διακηρύξεώς μας, ἢς ἀντίγραφα εἰσὶ κατατεθῆμενα ἐν τε τῷ Γραφεῖῳ τῆς Μονῆς, τῷ Κοινοτικῷ Γραφεῖῳ Δομβραίνης καὶ τῷ Συμβολαιογραφεῖῳ Ἡόθης. Ἐν Μονῇ Μακαριωτίσσης τῆ 23 Ἰανουαρίου 1925 Το Ἡγουμενοσυμβούλιον Δωρόθεος Μυλωνάκης Γερμ. Γεωργιάδης.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ } ΕΣΩΤΕΡ. ΔΡΧ. 50—ΕΣΩΤΕΡ. ΦΡ. ΧΡ. 50

} ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛ. 3

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

† Ο ΦΩΚΙΑΔΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

† Ο ΓΟΥΡΓΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓ[ΑΛΕΩΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

Γραφεῖα: Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς, Φιλοθέης 6, Ἀθήναι

Τύποις “Φοίνικες,” Σταδίου 38, Ἀθήναι